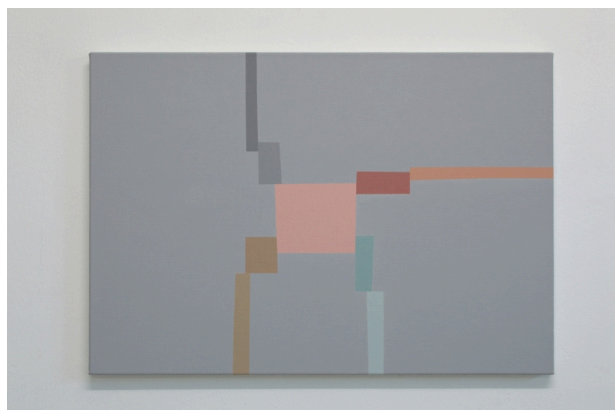

PUBLICERAD 04 MARS 2016 AV MAGNUS BONS

John Sundkvist, Omid Delafrouz och Elisabet Oscarsson

Vid ett första ögonkastet tycks John Sundkvists och Omid Delafrouz bilder utgöra varandras motpoler. Sundkvist målar abstrakt och i små format medan Delafrouz arbetar med stora digitala utskriftar föreställande interiörer. Den ene är verksam i en urgammal teknik, den andre använder den allra senaste teknologin. Men hur stora är skillnaderna mellan dem, egentligen? Och spelar det idag någon roll om en bild är abstrakt eller föreställande? Har vi inte för länge sedan lärt oss att allt i grund och botten är en konstruktion?

John Sundkvist

Sundkvists nedtonade målningar på APA Gallery är byggda av oregelbundna former som är tätt placerade bredvid varann. De små färgfälten framträder i blekt mättade klanger och bildar sammankopplade band där varje form hänger nära samman med de intelligande. Kompositionerna framstår som resultatet av både slump och noggrann planering; som en sorts avlyssnade infall, reaktioner på bildens behov. Sundkvists tidigare målningar täcktes helt av liknande färgformer som nu har dragit sig tillbaka till mitten av bilden, omgivna av en vit eller gråtonad rymd. Målningarna påminner om en sorts föremålslösa stilleben, eller ett arrangemang av abstrakta element.

Delafrouz bilder på Andréhn-Schiptjenko är däremot översållade med andra konsthistoriska blinkningar och populärkulturella referenser, ett slags byggstenar med en smygande betydelse, som omger de lojt tillbakalutade eller sovande personer han framställer. I början ligger människorna i fokus när jag betraktar bilderna, men de sjunker så småningom undan för alla raffinerat utplacerade markörer. Efter ett tag står det klart att det är de symboliska detaljerna som berättar något om barnen eller de unga vuxna som befolkar bilderna. Seriefigurer, dataspel, Törnrosa och affischen från den legendariska utställningen "Hon" på Moderna museet; allt detta och mycket, mycket mer formar och påverkar de till synes ovetande personerna. De är så insvepta i sina inre drömbilder att de inte registrerar sin omgivning. Delafrouz skapar en visuell rundgång mellan människor och ting som verkar omöjlig att bryta. Bilden fixerad som en tidskapsel.

Omid Delafrouz

Så vad är det då som gör att jag omedelbart uppfattar förenande drag mellan Sundkvist och Delafrouz? Ja, det beror inte på bildernas "motiv", det inte det vi ser i dem som binder dem samman. Deras beröringspunkter får istället sökas i uttrycket. I bildernas verkan. Och här talar Sundkvist och Delafrouz besläktade språk, inte bara genom hur färgskalorna överlappar varandra, utan, kanske mer betydelsefullt, genom hur deras respektive bilder präglas av en sorts omsorgsfull redovisande stil. Bilderna radar upp sina beståndsdelar, den ena efter den andra, i ett försök att vara så tydlig som möjligt. Men samtidigt för bilderna med sig en känsla av inneslutning, som om de befann sig på andra sidan av en tunn film. De utstrålar på samma gång intim distansering och allvarsam lekfullhet.

Elisabet Oscarsson

Om man söker en kontrast till den balanserade stramheten hos Sundkvist och Delafrouz kan man med fördel betrakta Elisabet Oscarssons rinnande och genomlysta målningar på Galleri Gunnar Olsson. Hennes eruptiva färgexplosioner lägger sig visserligen nära både Monet och Twombly, men sämre förebilder kan man ju använda sig av. Oscarssons flödande fläckar i undersköna gröna och blå kulörer bygger speglingar och vattenytor. Hon förför med sin impulsivt målmedvetna hantering av färgen i kombination med sina rastlöst tecknade linjer. Men det som imponerar mest är hur säkert hon behärskar både små och stora format. Oberoende av storlek visar Oscarsson fram en gestaltning präglad av djup koncentration. Denna visuella förtätning har hon gemensam med Sundkvist och Delafrouz.

Magnus Bons